její přílohy v jistých směrech ve lhůtě jim určené, jinak by společnost z rejstříku byla vymazána.

Názor v rekursu společnosti projevený, že zkoumati opověď výlučně přísluší obchodnímu soudu prvé stolice a že vyšší stolice nejsou oprávněny, samostatně dle § 11 zákona ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. přezkoumávati správnost opovědi, nejvyšší soud prohlásil za nesprávný z těchto

důvodů:

Řízení nesporné, a o takové tu jde, ukládá postupování z povinnosti úřadu nejen soudu prvé stolice, nýbrž soudům vůbec. Soud vyšší jest těmitéž zásadami vázán jako soud nižší, když záležitost nesporná jemu k přezkoumání předložena byla. Nesmí se tedy omeziti na prosté vyřízení návrhu rekursního, nýbrž musí se přesvědčiti, zdali vyřízení, jemuž bylo odporováno a jehož změna jest navržena, snad z jiných příčin, než které rekurs uvedl, zákonu odporuje. Takové přezkoumání zvláště jest nevyhnutelno hledě k § 4 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z., dle něhož ustanovení smlouvy společenské zákonu se příčící nemají právního účinku, tudíž ani zápisem do rejstříku platnosti nenabývají, rejstřík však dle zásady patrné z § 13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 26 obch. zák. pouze platné zápisy obsahovati má, ač-li účelu svému má vyhověti. Z § 102 zákona o společnostech s r. o. nedá se vyvoditi, že vyšší instance nejsou povolány k samostatnému zkoumání opovědí. Tím, že finanční prokuratuře uloženo jest bdíti nad tím, aby smlouvy o společnostech takových podmínkami zákona se řídily, jest projeveno, jak veliký zájem má stát na přesném zachování zákona, není však tím stanoveno, že soud rozhodující o prostředku opravném smí pouze v mezích tohoto prostředku opravného věc přezkoumati. Rekurs uvádí též, že výklad § 11 zákona o společnostech s r. o., jaký jemu soud rekursní dává, jest v rozporu s všeobecnými zásadami práva rejstříkového a jeho veřejnou povahou. Dle § 2 cit. zákona vzniká společnost zápisem do rejstříku, nikoliv prý teprve právní mocí usnesení zápis povolujícího. Tato zásada by byla opuštěna, kdyby u příležitosti rekursu, který se nepodává z důvodů §§ 43 a 87 cit. zákona, přípustno bylo rozhodovati o zákonnosti zápisu a tak ohrožovati existenci společnosti. Proti tomu sluší uvésti, že společnost s r. o. vzniká zápisem do rejstříku jen pod tou podmínkou, že vyhovuje § 4 odst. 2 zákona z roku 1906, že tedy existenci její neohrožuje možnost dodatečného zkoumání zákonnosti zápisu a že zásada uvedená má platnost pouze podmíněnou, kdežto v §§ 12 a 13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 19, 21, 25 a 26 obch. zák. obsažená zásada, že rejstřík pouze platné zápisy obsahovati má a nad jich platností soudům bdíti jest, platí bez podmínky.

Čís. 13.

Předpis § 502 odst. 4 c. ř. s. platí i tehdy, zrušil-li odvolací soud mylně ve formě rozsudku dřívější rozsudek prvé stolice pro kusost řízení dle § 496 č. 3 c. ř. s. a stranou zrušující rozhodnutí v odpor vzato nebylo.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1919, Rv I 2/18.)

Odvolací soud (krajský soud v Hradci Králové) zrušil rozsudek soudu prvého (okresního soudu v Opočně) pro kusost řízení dle § 496 č. 3 c. ř. s. rozsudkem. Prvý soud vyčkav pravomoc tohoto rozhodnutí odvolacího soudu, jemuž nebylo stranami odporováno, doplnil řízení, jak mu bylo nařízeno, a rozhodl znova. Odvolání prosoudivšího žalovaného nebylo odvolacím soudem vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, prohlásiv tento opravný prostředek přípustným z těchto

důvodů:

Výtka dovolání, že soud druhé stolice, vrátiv věc prvnímu soudu k jednání a rozsouzení, učinil tak ve formě rozsudku, jest oprávněna. Rozsudek druhé stolice ze dne 17. dubna 1917, odůvodňuje zrušení rozsudku prvého soudu, sám dovolává se jako důvodu zrušení § 496 c. ř. s. Neoznačuje ovšem blíže odstavce onoho zákonného ustanovení, na základě jehož zrušení vyřknuto bylo, leč důvody rozsudku nezůstavují pochybnosti, že příčinou zrušení bylo nedostatečné vyšetření závažných okolností soudem prvým (§ 496 č. 3 c. ř. s.). Zrušení rozsudku mělo se ovšem dle § 499 c. ř. s. státi usnesením, jemuž by dle § 519 č. 2 a 3 c. ř. s. bylo lze rekursem odporovati, kdežto rekurs proti rozsudku co do zrušující části jeho byl vzhledem k pochybené formě rozhodnutí straně znemožněn. Tím, že první soudce vyčkal právoplatnost rozsudku zrušení vyslovujícího, vada ta nikterak napravena nebyla, poněvadž strana nemůže ani se vydávati nebezpečí, že rekurs se stanoviska formálních předpisů zákonných oprávněný vzhledem ke skutečnému stavu spisů bude odmítnut, ani nemůže nucena býti, aby se odvoláním bránila proti usnesení v nezákonné formě rozsudku vydanému. Z té příčiny dlužno dle § 502 odst. 4 c. ř. s. uznati přípustnost dovolání, jež by jinak dle § 502 odst. 3 tr. ř. bylo nepřípustno.

Čís. 14.

Pouze domnělý nabývací důvod k vydržení a to ani k mimořádnému vydržení nestačí.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1919, Rv I 6/18.)

Žalobě o vydání půjčeného dámského zlatého řetízku čelila žalovaná jednak obranou, že jí byl řetízek žalobkyní darován, jednak obranou, že nabyla vlastnictví řetízku vydržením. — Procesní soud prvé stolice (okresní soud v Mladé Boleslavi) žalobu zamítl. Dospěl sice k přesvědčení, že řetízek nebyl žalované darován, nýbrž jen výprosou ponechán. Přiklonil se však k obraně žalované, že nabyla vlastnictví řetízku vydržením, zjistiv, že jest již přes 6 let v držbě řetízku a že držela řetízek bezelstně, domnívajíc se, že jí byl žalobkyní darován. — Odvolací soud (krajský soud v Mladé Boleslavi) uznal dle žaloby, poukázav k tomu, že výprosu dlužno dle § 971 obč. zák. považovati za půjčku